

"Zadovoljen sem s tem, kar imam!"

Jogiji pravijo, da je um kot posoda brez dna, ne glede na to, koliko želja si človek uresniči, vedno bo hotel še več.

Klavdij Jöbstl, učitelj Joge v vsakdanjem življenju

Geslo sodobnega sveta je: Več ko imaš, bolj boš srečen. Imamo veliko več, kot so imeli naši predniki, pa nam še vedno ni dovolj in težko najdemo koga, ki bi bil zadovoljen. Upamo, da bomo jutri, ko bomo dobili novo stvar, srečni. Ko bomo dosegli uspeh, ko se bo zgodilo to in to. Zaradi nezadovoljstva želimo tudi druge ljudi izkoristiti za svojo srečo, v najblažjem primeru vsaj pričakujemo od njih, da nas bodo osrečili. Vedno želimo, da bi se drug spremenil zato, da bi se mi bolje počutili. Mislimo si takole: če bi se svet in ljudje prilagajali našim željam in nagnjenjem, bi mi bili srečni in zadovoljni. Vendar se to, žal, nikoli ne zgodi.

Resnica je še hujša, četudi bi se svet in ljudje vrteli po naših željah, mi še ne bi bili srečni. Naš um je nenasiten in večno nezadovoljen in godrnjav. Jogiji pravijo, da je um kot posoda brez dna, ne glede na to, koliko želja si človek zadovolji, vedno bo hotel še več. Zmeraj ga tudi kaj moti ali pa si želi kaj drugega, novega ali pa morda večjo količino. Tisti, ki obvladuje svoj nenasitni um, je zadovoljen in srečen, nima nekih posebnih želja, kdor pa nima notranjega zadovoljstva, bo, ne glede na to, koliko že ima, nenehno želel imeti še več.

John D. Rockefeller, ki je z naftno industrijo zaslužil bajne vsote denarja, tudi z uporabo sumljivih metod, je bil zelo sposoben, marljiv, vendar tudi aroganten in nadut. Pri 53-ih letih je imel resne zdravstvene težave zaradi ogromnih skrbi, povezanih s svojim podjetjem. Ni si privoščil

časa za zabavo ali rekreacijo, ves čas je namenjal samo svojim poslom. Mučila ga je nespečnost in za zdravljenje je porabil že ogromno denarja. Nič mu ni pomagalo in zdravniki so mu dejali: Ali boste izgubili denar (ker boste morali manj garati) ali pa življenje. Nek njegov prijatelj je takrat gostil zelo znanega jogija, svamija Vivekanando (prvi indijski jogi in modrec, ki se je pojavil na Zahodu in učil nauk joge) in je povabil tudi Rockefellerja. Ko je ta vstopil v prijateljevo hišo, je služabniku zviška rekel, naj mu pove, kje je hindujski menih. V jogijevo sobo je vstopil nenajavljen. Vivekananda je stal pred tablo in ni niti pogledal, kdo je vstopil. Naenkrat pa začne svami govoriti o njegovih skrivnostih in skrbeh, o stvareh, ki jih bogataš ni zaupal niti svojim najbližjim. »Odkod veš vse to?« ga je vprašal Rockefeller. »Pozabi preteklost. Postani spet mož. Izgradi svoje zdravje. Ne obešaj se na skrbi. Spremeni svoje emocije v kaj kreativnega. Bog ti je dal denar, da bi delal dobro za svet, da bi služil njegovim lačnim otrokom,« mu je odgovoril jogi. Rockefeller je prizadet in jezen, da si nekdo drzne tako govoriti z njim, zapustil sobo, ne da bi se bil poslovil. Po tednu dni pa se je spet pojavil pri svamiju, na mizo mu je položil ogromno vsoto denarja za financiranje neke javne dobrodelne ustanove, rekoč: »Tukaj imaš, svami. Zdaj si lahko zadovoljen in se mi zahvališ.« Jogi ga tudi tokrat ni niti pogledal. »Zakaj naj bi se ti zahvalil? Ti bi se moral zahvaliti meni,« mu

Koliko rib bi moral ujeti ribič, da bi bil zadovoljen?

FOTO: REUTERS

je čez čas odgovoril svami. Arogantni bogataš je bil ves iz sebe. Vendar je to, kar se mu je zgodilo, zanj bila učinkovita lekcija. Takrat je spremenil način življenja, zdravje se mu je izboljšalo in njegove skrbi so se razpršile, vzela si je čas zase, namenjal je ogromno denarja za dobrodelne namene. Morda je to bila tudi njegova poslovna strategija, vendar to sploh ni pomembno. Kar sem hotel povedati, je to, da je bil svami Vivekananda, kljub temu da je bil brez denarja in brez političnega vpliva, srečen in zadovoljen in se ni vznemirjal zaradi denarja, moči ali slave, kot se je naftni mogotec, in s tem je svami bogatašu pokazal nesmiselnost kopičenja bogastva.

Z jogo srečo iščemo v sebi, skušamo obvladovati pohlepni um in na ta način postajamo bolj zadovoljni. Nič več nas ne razžira hlepenje po tem, da bi imeli še več. Zadovoljni smo s tem, kar imamo, in tam, kjer smo, tako kot pravi zgodnica o bogatem

poslovnežu, ki pride k morju in opazi, da ribič s pipo v ustih brezdelno leži poleg svojega čolna. "Zakaj nisi na morju in ne loviš rib?" je vprašal poslovnež.

"Ker sem jih za danes ujel že dovolj," je odvrnil ribič.

"Zakaj jih ne uloviš več, kot jih potrebuješ?" je vprašal poslovnež.

"Kaj pa bi počel z njimi?" je vprašal ribič.

"Lahko bi zaslužil več denarja. Z njim bi si lahko kupil motor za svoj čoln. Potem bi lahko odrinil nad globlje vode in ujel še več rib. Tako bi zaslužil dovolj, da bi si kupil najlonske mreže. To bi ti zagotovilo še večji ulov in s tem še več denarja. Kmalu bi ga imel dovolj, da bi si kupil še en čoln..., morda celo več čolnov. Potem bi bil bogat kot jaz." "In kaj bi počel potem?" je vprašal ribič.

"Potem bi lahko počival in užival življenje," je dejal poslovnež.

"Kaj pa misliš, da počnem prav zdajle?" mu je odvrnil zadovoljni ribič.